

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. S. VVilibrordus pœna talionis afficiens auarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

XI.

Apud Surium
tom. 6.
7. Nouemb.
in cap. 9. vitæ
S. Wilibrordi.

Matth. 10.

Potest sanè seuera illa supremi iudicis sententia conijci, ex assessorum illius sententia, qui si in hac vitâ pœnam illam irrogant, vt siti plectant, & aqua interdicannt ijs, qui non refrigerant sitientes, quid in altera vitâ fiet? Refert Albinus Flaccus Alcuinus Caroli Magni præceptor, S. Wilibrordum Traiectensem Episcopum magnis aliquando itineribus in Frisiam profectum, ad Christum annuntiandum, laboreque fatigatum, in cuiusdam opulenti hominis pratibus lassos de via equos paululum refocillare voluisse: Sed, vt plerumque diuitiarum comes est auaritia, diuitem illum id minimè tulisse, eaque propter equos cadere, & pascuis abigere cœpisse. At Wilibrordus, placido vultu, & mitibus verbis, Desine, inquiebat, nobis inuitiam facere; nihil enim tibi damni inferre, sed necessitate pressi, hic quiescere volebamus. In Dei negotio versamur, Dei opus est, ad quod agendum proficiscimur, in partem mercedis tu quoque venire poteris, si nobis fueris adiumento, memor illius: *Qui vos recipit, me recipit, & qui me recipit, recipit eum, qui me misit.* Itaque nobiscum amice accumbere, & te, aliquantulum bibens, vnâ reficere; vt in domum tuam cum benedictione reuertaris. Lapidiloquitur, qui loquitur pertinaci. Itaque nihil ille motus Episcopi mansuetissima humanitate, etiam conuicia in eum regressus, spretaque ad vnâ bibendum inuitatione, dixit: *Tu quidem me hortaris bibere, & pacem secum inire; scito certissime quod tecum bibere pro nihilo habeo.* Quod verbum ex ore eius rapiens vir Dei respondit: *Si non velis mecum bibere, non bibe.* Hæc dixit, & actutum cum socijs, eo relicto, discessit. Inhumanus autem ille diues etiam ipse domum concessit, sed mox adeò sitiuit vehementer, vt ardere videretur; quæ fuit prima plaga. Sensit autem & alteram longè grauiorem. Nam cum ita siccus zstaret, anheleretque, bibere nec vlla vi, nec arte medicorum valuit, nulla vel vini, vel alterius gutta, per fauces illius descendente. Ac, ne breuem fuisse pœnam existimemus, per annum integrum durauit. Quare agnita tandem superbix suæ culpa, Wilibrordi reditum summis votis exoptauit. Itaque vertente anno reuertenti obuiam se portari optauit, eique peccatum suum confitens, pœnamque, quam patiebatur, aperiens, Christi amore, eâ exolui flagitauit. Wilibrordus, vt erat clemens, non solum ignouit, sed etiam

etiam culpa pariter ac pœna remissa, iussit eum è suo calice bibere. Bibit, & poculum, quod priùs contempserat, suo damno, jam optata benedictione sensit salutare, sanus enim domum rediuit, imposterum semper, quoties sitiret, Wilibrordi recordaturus. Nimirum sapuit hic ictus; prudentiùs facturi sunt, qui ante ictum sapientes, dum ipsi vino, ciboque abundant, pauperum & peregrinorum, sitientium, & famelicorum non obliuiscuntur. Fortasse enim & ipsi aliquando sitient, aut esurient. Nesciunt enim, quid serus vesper uehat.

Virgil. 11.
Geor.
XII.

S. Gregor.
lib. 3. dial. c. 50.

Ad hos sitientes, & vel malè, vel bene bibentes appono & illud, quod D. Gregorius, in pœnam talionis, accidisse memorat. Tametsi enim id nō accidit in aque elemento, euenit nihilominus, in poculo, inter liquida annumerando, & luculentissimo talionis argumento. Verba D. Gregorij sunt ista: *Venerabilis viri* (Sabini Canusinæ vrbis Episcopi) *cùm ad exemplum vita sequentium in longum senium vita traheretur, eius Archidiaconus ambitione adipiscendi Episcopatus accensus, eum extinguere veneno molitus est. Qui cùm vini faoris animum corrupisset, ut mixtum viso veneni ei poculum praberet, refectiois hora cùm iam vir Dei ad edendum discumberet, ei pramys corruptus puer hoc, quod ab Archidiacono eius acceperat, veneni poculum obtulit. Cui statim venerabilis Episcopus dixit: Bibe tu hoc, quod mihi bibendum præbes. Tremefactus puer deprehensum se esse sentiens, maluit moriturus bibere, quam pœnas pro illa tanti homicidij culpa, tolerare. Cùmq; sibi ad os calicem duceret, vir Domini compefcuit, dicens: Non bibas, da mihi, ego bibo, sed vade dic es, qui tibi illud dedit: Ego quidem venenum bibo, sed tu Episcopus non eris. Facto igitur signo crucis, venenum Episcopus bibit securus. Eademq; hora in loco alio, in quo erat Archidiaconus eius, defunctus est, ac si per os Episcopi ad Archidiaconi viscera illa venena transfissent. Cui tamen ad inferendam mortem venenum quidem corporale defuit. Sed hunc, in conspectu æterni Iudicis, venenum sua malitia occidit. Quod sæpius accidit, quàm animaduertatur, Deo Sanctos suos protegente, & virus in veneficos refundente. Libet Sabini facto cantu applaudere.*

*In sanitatem ceterorum ceteri,
Sed innocentes, si venenum misceas,
Sibi salutem, ceteris mortem bibunt.*

Gggg

Omnium